Ч. 15. Пятниця 3 лютого (21 січня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоденєм оплати почт.

РЕКЛАМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневника пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*До ситуациї. — Справа водних доріг. — З делеґациї. — Французко-росийска приязнь.*

П. Президент міністрів бар. Бінерт був на довшім послуханю у Цісаря в неділю. То послухане стоїть в звязи з невияcненим парляментарним положенєм і з дальшою сесиєю ради державної, котра розпічне ся дня 7 с. м. Буджетова провізория минає 31 марта, отже часу на полагоджене нової провізориї і конечного предложеня про побір новобранців не богато, а тимчасом посольска палата не представляє ніякої певної більшости, бо майже всї сторонництва застерігають собі „політику вільної руки“. Високі запотребованя войскові в спільнім буджеті богато причинили ся до недоброго настрою в державній радї, а не малу трудність представляє справа італїяньского правничого факультету.

Як доносить „Fremdenblatt“, гадає правительство поробити заходи для ревізиї закона з р. 1901 відповідно до заяви бар. Бінерта зложеної в послїдній єго промові. В найблизшім часї правительство предложить радї державній звіт про технїчний і фінансовий стан сеї справи і крім того хоче предложити палатї вибір окремої комісиї, котра занялась би ревізиєю того закона.

Повне засїданє австрийскої делеґациї відбуло ся вчера о год. 5 по полудни. Явили ся міністри ґр. Еренталь, Шенайх, Буриян і Бінерт. Предсїдатель бр. Бернрайтер подав до відомости письмо міністра справ заграничних, котрим предкладає спільний буджет, письмо о зложеню мандату дел. Ґломбиньским і письмо команданта маринарки о дїяльности маринарки в р. 1909.

Відтак вибрано віцепрезидентом делеґациї дел. Козловского одноголосно. По доповняючих виборах членів комісий засїданє закрито. О слїдуючім будуть делеґати повідомлені письменно.

В комісиї для заграничних справ австрийскої делеґациї промавляв на другім засїданю дел. Козловский та замітив, що засади польского становиска не змінили ся. Поляки все попирали великодержавне становище монархії, головно в вдячности для монарха, котрий був добродієм Поляків, бо лише в Австриї найшли они можливість народного розвою. Оптимізм закидуваний міністрови заграничних справ опирає ся на строгім сповнюваню обовязків. В словах міністра про „барометер загальної опінії“ бесїдник догадує ся, що податники будуть мусїли ще більше платити на армію. Справоздавець Бакеґем на думку бесїдника не поінформований докладно про буджет заграничних справ та про умови з почдамского з'їзду. Бесїдник застерігає ся против вискazу Крамаржа, що полїтика Австриї пасивна і вказує на поліпшенє взаємин з Сербією та Францією. З бесїди Пішона виходить, що противеньство між потрійним і подвійним союзом не таке велике і що нема настрою до боротьби а навіть можливе навязане зносин з західними державами. Непорозуміня з Анґлїєю вияснили ся по босаньскій кризї. Що до почдамского з'їзду то Німеччина признала Росиї концесиї в Персиї та чи за дурно? Бесїдник питає, чи правительство бере за се одвічальність, що ізза почдамского з'їзду не потерплять економічні інтереси Австриї. Небезпечність ізоляциї була би тодї, коли би Росия і Німеччина порозуміли ся, полишивши Австрию на боцї. Скріплене добрих відносин до инших держав є в інтересї Австриї. Бесїда ді Сан Джуліяно була прихильна, але в квестиї обмеженя уоружень з урядового комунїкату можна було вичитати одно слово „нї!“ Бесїдник цїнить досьвід, розвагу і дипльоматичні спосібности ґр. Еренталя, сьвідомий прикмет міністра війни і шефа ґенерального штабу, знає ентузиязм шефа маринарки і єго стараня о піднесенє маринарки.

10)

## ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойлє.

(Дальше).

### VIII.

#### Властитель Ґробоа.

Мій господар додержав слова. Слїдуючого дня рано обудив мене легкий шелест зі сну і він стояв коло мого ліжка. Єго весело усьміхнене лице ледве можна було погодити зі страшними подїями послїдної ночи і підлої ролї, яку він при тім відограв. Тепер в яснім сьвітлї сонця виглядав він радше на надто совістного учителя, а то враженє ще скріпило ся єго добродушним усьміхом, з яким він на мене споглядав. Мимо того приязного усьміху був він менї противнїйший як коли і я здавав собі з того справу, що не буду мати спокою, доки не позбуду ся єго товариства, з яким він менї накидав ся. Під пахою держав звинену одіж, яку перевісив відтак через поруче крісла, що стояло в ногах моєї постели.

— З ваших слів пізнав я — відозвав ся — що ваша ґардероба в тій хвили трохи скупа. Ви вправдї більші, як всї мої люди, але може найдете між тими річами що пригожого для себе. Тут є також бритва, мило і пушка з пудром. За пів години верну знов сюди; сподїваю ся, що до того часу покінчите свою тоалету.

Я побачив, що моя власна одіж, коли я єї очистив, ще зовсїм добре виглядала, тому взяв з принесених до вибору річий лише сорочку і шовкову краватку. Коли він вернув, був я готовий і глядїв крізь вікно. Він оглянув мене уважно від ніг до голови і як видко був вдоволений моїм виглядом.

— Уйде — сказав, притакнувши головою.— Навіть дуже добре. А тепер ходїть зі мною, пане.

Увага, з якою той загадочний чоловік оглядав мою одіж, здивувала мене; але моє зачудованє перемінило ся в правдивий страх, коли ми по короткім ходї зайшли до обширної салї, на котрої одній стінї побачив образ мого вітця природної величини. І саля видала ся менї знакомою і я обернув ся до мого товариша з питаючим поглядом. Холодні сїрі очи глядїли на мене з вдоволенєм.

— Ви здаєте ся здивовані, пане де Ляваль — спитав він.

— На милість Бога! — скрикнув я — не жартуйте довше з мене. Хто ви? Куди ви мене заманили?

Мій товариш засьміяв ся своїм сухим сьміхом. Вхопив мене за руку і завів до великої склепленої комнати. По серединї комнати стояв накритий і заставлений сніданєм стіл, а у фотели побіч сидїла молода дама з книжкою в руцї. Она піднесла ся, коли ми увійшли. Була висока і струнка. В єї острім чорнявім лици сьвітило живо двоє блискучих чорних очий. Погляд, який на мене кинула, був зовсїм не привітний.

— Сибільо — сказав мій господар — то твій кузин з Анґлїї, Люї де Ляваль. А то мій дорогий сестрінче, моя одинока дочка, Сибіля Бернак.

В менї аж дух заперло.

— Отже ви...

— Я брат твоєї матери, Шарль Бернак.

— Ви вуйко Бернак? — вилепотів я. — Чомуж ви менї того скорше не сказали?

— Менї хотїло ся приглядати тобі якийсь час свобідно. А може не міг би я був так успішно обстати за твоїм житєм, коли би мої товариші були пізнали, що ми посвоячені. А тепер позволь, що сердечно тебе привитаю на французскій земли, а рівночасно прийми мій жаль з причини негостинного принятя, яке тебе стрітило. Сибіля поможе менї винагородити тобі то.

Усьміхнув ся до своєї дочки, котра однако не змінила свого непривітного виразу.

Я розглянув ся на всї сторони і поволи виринав образ тої обширної комнати з своїм оружием прикрашеними стїнами в моїй памяти. І вид крізь вікно на дубовий лїсок в парку та на море поза ним видав ся менї знакомим. Отже я був дїйстно в замку Ґробоа, а той страшний чоловік передо мною, той чортівский інтриґант з головою кістяка, був тим, котрого мій отець день і ніч проклинав; котрий прогнав єго з Ґробоа, аби сам осїв на єго місци. Але однако не міг я цілковито забути, що він мене сеї ночи з небезпечностию власного жи-

Мимо тих численних прикмет спільні міністри не зраджують знаня парляменту і населеня. Трех річий нараз не можна населеню накладати: 1) дуже значних (до 800 міліонів) тягарів на узброєне, 2) підвисшеня податків і 3) здержаня видатків на продуктивні цїли. В першім треба числити ся з фінансами, а в другій з силою населеня, а що-до третої треба тямити, що для оружної сили творить она небезпечність, бо перші рати будуть вправдї ухвалені, але решта мусїла би відпасти. Бесїдник критикує буджет спільного міністерства і розділ видатків на армію. Жалує ся на видалюване Славян, а головно Поляків з Пруси́ї. Голосувати буде за буджетом.

По дел. Козловскім говорив дел. Маркль, а потім дел. Крамаж.

Пос. Бартолї (Італїянець) виводить, що заграничну політику веде мала ґрупа управилейованих. Загальне голосоване не змінило нїчого. Заграничча політика дальше не дасть ся контролювати. Що-до становища Італїянцїв то они на думку бесїдника лихо трактовані. Бесїдник вичисляє переслїдуваня Італїянцїв, назаконне розвязане товариств і т. п.

Пос. Удржаль зазначує, що exposé ґр. Еренталя дасть ся найкрасше схарактеризувати словами: „Мова є на те, щоби таїти думки". Великі тягарі на населене не є зовсїм в пропорциї з можностию пононеня тих тягарів. З причини видатків на зброєня будуть мусїли бути відложені економічні квестиї. Для Австриї на будуче було би найлучше, коли би було можливе, щоби она стала невтральною територию під охороною Европи.

П. Ґесман заявив, що християньско-суспільне сторонництво уважає своєю задачию попирати передовсїм загально-австрийскі інтереси. Противники союза з Нїмеччиною були би в найбільшім клопотї, коли би їм поставлено питане, яка комбінация мала би війти на місце нїмецко-австрийского союза. Що до Італїї старають ся прихильною полагодою італїяньских справ в границях монархії приєднати єї.

З черги говорив дел. Цеглиньский, а опісля дел. Булін, який каже, що коли з всїми державами Австро-Угорщина жиє в згодї і в приязни, то не було причини підвисшати видатки на армію і фльоту. — Пос. Сукуп вказує на величезні дефіцити країв і каже, що цїла квестия застановляє ся над питанем, доки можна буде видержати сї зброєня.

По промові Пітонія обговорював дем. Сустершіч відносини на півдні монархії, а по нїм дел. Екснер. Опісля забрав слово п. міністер заграничних справ ґр. Еренталь і відповідав на ріжні справи порушувані попередними бесїдниками. В справі видалюваня з Прус сказав, що кожда державна зверхність має право заказати побуту чужинцям, тому против евентуальних пруских розпоряджень не мож виступати инакше, як лиш щоби в кождім окремім случаю видаленя звертати ся до пруского правительства з представленями, щоби сей наказ взяло назад. Що до Польки Цястонївної то тут завинили галицкі власти, які довго не присилали жаданої прускими властями заяви що до принятя Цястонївної. Впрочім міністер сподїє ся, що на будуче відносини уложать ся красше, бо канцлер Нїмеччини, котрому наш амбасадор доперва недавно представив справу видалень — запевнив, що постарає ся, щоби при переводженю видалюючих розпоряджень в Прусиї поступовано з можливою лагідностию.

У француский торговельній палатї в Парижи відбув ся оногди банкет, на котрім були російский амбасадор Ізвольский і француский міністер справ заграничних Пішон. Амбасадор вніс тоаст на успіх Франциї і єї президента. Пішон відповів, що чує ся щасливим, коли може прилучити ся до заяви так визначного мужа державного, з котрим був в приязних дипльоматичних відносинах, коли той був керманичем заграничної політики Росиї. Взаємини ті будуть тревати дальше, коли Франциї припало в участи то щастє, що той муж є тепер в єї столици амбасадором. Пішон закінчив промову тоастом в честь царя і Росиї.

# Новинки.

**Львів, дня 2-го лютого 1911.**

— **В роковини смерти Архикнязя Рудольфа** с. є. 30 сїчня молив ся Є. В. Цїсар при домовині свого сина. Перед тим був Цїсар на службі Божій, відправленій за упокій души бл. п. Рудольфа у двірскій каплици в Шенбрунї. Пів до осьмої виїхав Монарх з своїм прибічним ад'ютантом до Відня. О 8 задержав ся цїсарский повіз при брамі монастиря Капуцинів, де вже численно зібрана публика мовчки привитала Монарха. Цїсар висїв з повоза а при вході вийшли на зустріч ігумен Магей Швайґгофер і о. Аквінас, що має нагляд над цїсарскою гробницею. Оба монахи пішли за Цїсарем до гробниці з запаленими смолоскипами. Цїсар удав ся до новійшої части гробниці і станув при домовинї архікнязя Рудольфа, де був урадженний клячник оббитий чорним аксамітом. Цїсар усїв на столець перед клячником і молив ся там, як також перед домовиною бл. п. Цїсаревої Єлисавети і своїх родичів архикн. Франца Кароля і архикнягинї Софії. По чвертьгодинній побутї опустив Цїсар гробницю і вдруге поздоровила єго публика мовчки. Відтак поїхав до замку. — Домовину архікнязя прикрашують також сего року численні вінцї. Дуже гарний є вінець, якиі зложив нїмецкий цїсар свому приятелеви. Також архікн. Франц Сальватор і єго жінка арх. Мария Валерия прислали вінцї. Дальше лежали на домовинї вінцї князя Оттона Віндіштреца і єго жінки княгинї Єлисавети, доньки пок. архікнязя, кн. Керберлена, ґр. Стефанїї Льоняй, офіцирского збору пп. ч. 19, що називає ся іменем архікнязя, тов. войскових ветеранів „Kronprinz Rudolf" і инші.

— **Краєва Рада шкільна** надала посади дійстних учителїв в середних школах: проф. учит. семинариї в Самборі о. Вл. Маковцови в гімн. в Самборі, Марияновя Хмельцови в гімназиї в Бережанах в Самборі. — Іменувала заступниками учителїв в середних школах: Франца Фелька в гімн. в Самборі, Йосифа Реца в гімназиї в Сяноцї, Ост. Грицая в акад. гімн. у Львові.

— **Арґентиньске мясо,** що в скількости 15.000 клгр. прибуло перед кількома днями до Львова, вже виродане. Другий транспорт надійде в лютім.

— **Австрийскі робітники в Індиї.** Послїдними часами — як подає австрийске Міністерство—

---

тя увільнив із страшенних рук Туссака і знов в моїм нутрі борола ся вдячність з противностию і відразою для шпигуна. Ми сїли до стола. В часї їдженя старав ся мій нововіднайдений вуйко пояснити менї всьо, що менї доси було незрозуміле.

— Зараз, скоро я лиш тебе побачив, здогадавєь я, що ти мій сестрінець. Пригадую собі твого вітця ще молодцем, а ти вірний образ єго, хоч — не підлещуючись тобі — мушу признати, що порівнане випадає в твою користь. Твій батько був звістний як один з найкрасших мужчин в Руан. Я дожидав тебе. Мене дивує, що ти не знаєш того тайного приходу до замку. Ти нїколи не чув про него?

Неясно нагадував я собі, що чув в молодости о якімсь підземним приході, але також о тім, що стеля в нім завалила ся і засипала єго.

— Так — сказав мій вуйко. — Але зараз коли я обняв в послїдне замок, велїв я пробити новий вхід до камінного лому, бо гадав собі, що в тих неспокійних часах може він менї стати в пригодї. Колиб він був удержаний добре тодї, як твої родичї утїкали звідси, їх утеча була би о много лекша.

Єго слова нагадали менї ті нещастні днї, коли товпа гонила нас як вовків і що на кораблї обкидала нас градом каміня. І о тім погадав я, що то іменно вуйко підбурював против нас, аби на розвалинах нашого щастя оснувати свій добробит.

Знов пронизували мене єго сїрі очи і відчитували гадки з мого лиця.

— Забудьмо о тім, що було — сказав він. — То були непорозуміня між вашими родичами. Ти і Сибіля належите до нового сьвіта.

Моя кузинка не сказала доси нї слова і навіть не поглянула на мене. Тепер, коли єї імя вимовив отець разом з моїм, поглянула на мене ворожо, як перед тим, коли я увійшов до компати.

— А тепер від тебе зависить, Сибільо — сказав старий — впевнити твого кузина Ляваля, що не маєш до него нїякого гнїву.

— А чи то годить ся, тату, так говорити — відповіла она. — Ми сидимо в замку, але послїдники Лявалїв покликані до того, аби сказати, чи вдоволені.

Єї темні, гнївні очи спочили на менї, дожидаючи відповіди, але старий скоро перебив.

— Говориш дуже непривітно до твого свояка — сказав строго. — Доля так хотїла, що єго спадщина дістала ся в єго руки, але ми не покликані до того, аби єму то нагадувати.

— Не треба нїякого нагадуваня — відповіла.

— Робите менї кривду — відозвав ся я, встаючи, бо очивидна ворожня дївчини огірчила мене. — Очивидно я не забув, що той замок належав колись до моїх предків — хиба мусїв би я бути дурний, аби то забути — але коли гадаєте, що я ношу в серци яке огірчене задля того, то дуже помиляєте ся. Що до мене, то не бажаю нїчого горячійше, як здобути собі будучність власними силами.

— І нїколи не було догіднїйшого часу до того, як саме тепер — скрикнув живо вуйко. — Великі подїї наближають ся і коли ти опинниш ся вже на дворі цїсаря, будеш сьвідком того. Ти чей маєш намір цїсареви служити?

— Хочу бути пожиточним для вітчини.

— Будеш пожиточний, коли будеш служити цїсареви; бо без него марно пропадеш серед тих заколотів.

— Зі всього, що говорять, показує ся, що служба не легка — сказала Сибіля. — На всякий спосіб в Анґлїї було би вам вигіднїйше і безпечнїйше.

Кожде слово, яке вимовляла, звучало мов глум для мене, а однако я не почував ся до нїякої провини против неї. І старого, як видко було, гнївали єї слова. В менї обудила ся глубока неохіть против неї.

— На всякий спосіб твій кузин має відвагу, чого би я не о кождім міг сказати — замітив старий.

— О кім ви гадаєте? — спитала дївчина наляканo.

— Що тебе то обходить — крикнув старий гнївно і вибіг скоро з компати.

Сибіля зірвала ся і хотїла побігти за ним. Але нараз закинула голову назад і спитала, обертаючи ся до мене:

— Знаєте вітця давнїйше?

— Нї — відповів я.

— А що думаєте о нїм, тепер, коли єго пізнали?

Дивне запитане дївчини дивно немило вразило мене. Який чоловік мусїв бути той, що так цїлковито утратив любов і поважане рідної дочки?

— Ваше мовчане говорить богато — сказала, коли я зволїкав з відповідию. — Не знаю, що стало ся сеї почи, бо ми не звіряємо ся взаїмно з своїх тайн. Однако я гадаю, що ви спізнали ся на нїм. Він покликав вас сюди письменно?

— Так.

(Дальше буде).

чимраз частійше лучило ся, що незаможні австрайскі горожани удавали ся через Триест до Бомбаю, щоби там шукати роботи. З огляду на те подає Міністерство, що в Індиї майже весь промисл є в руках краєвих робітників, працюючих за дуже малою платнею. З европейских робітників находять заняте лише фаховці, як машиністи, електротехніки, механіки і т. п., коли ще до того уміють добре по англійски і коли нема Англійців, що мають першеньство. Тому Міністерство відраджує їхати до Індиї за заробітками.

— **Осторожно** з кавчуковими гребінчиками. Служниця Анна Пенкновска при ул. Новий Сьвіт ч. 5 держачи онгди в руці горіючу лямпу, приблизила єї так близько до голови, що загоріли від неї кавчукові гребінчики в волосю. Від гребінчиків занялo ся волосе а крім сего бідна дівчина не тілько стратила волосе, але ще й попекла ся.

— **Знижка тариф** за дневникарскі телеграми. На бенкеті міжнародного дневникарского союза в Льондоні ґенеральний почтмайстер Самуель виголосив промову, в котрій висказав думку, що нїщо так дуже не причинилось би до улегченя міжнародного руху, як знижка оплат за дневникарскі телеграми.

— **Убийства дітий.** Зі Станиславова доносять, що жиюча там в 6 дїтьми Аврелїя Залевска дістала в ночи нападу божевіля і убила наймолодшу дитину. — Розправа перед львівским трибуналом судиїв присяжних против Мариї Федик з Жовкви, обжалуваної о утоплене дитини, закінчила ся увільненем обжалуваної.

† **Помер** о. Павло Маколів, дня 20 січня, в 31-ім році житя, а в 1-ім сьвященьства, в Лївец в Тиролі по довгій грудній недузї. Похорон відбув ся дня 30 січня в рідним селї Гадинківцях.

— **Загальні збори Краєвого товариства господарского „Сільский Господар"**, скликані до Львова на 1 і 2 лютого с. р., розпочали ся вчера о год. 9 рано в сали „Сокола". Збори отворив голова товариства др. Евген Олесницкий довшою промовою, в якій перейшов в коротції цілу історию „Сільского Господаря" від часу перенесеня его до Львова аж до кінця 1910 р., розкриваючи дороги, якими ішов сьвітлий розвій сеї інституциї. Під проводом его вели ся дальше наради над справами, поставленними на порядок дня. Справоздане з діяльности товариства і справоздане касове предложив о. Тома Дудикевич, заслужений голова товарист. ще з того часу, коли оно — перед реорґанізацию на краєве тов. — було провінциональним стоваришенем, яке своїми дрібними засобами, по своїй силі і змозї працювало на поли нашої хлїборобскої орґанізациї і просьвіти, підготовляючи ґрунт, з якого згодом під руками п. др. Евг. Олесницкого виріс „Сільский Господар" до теперішного свого значіня. По дискусиї над справозданями приступили збори до другої точки порядку нарад, до реферату о. Стефана Онишкевича про „нашу проґраму і дезидерати філій". Після дискусиї над сим важним рефератом, в якій забирав голос між ин. також др. Евг. Олесницкий, збори ухвалили вислухати ще передполуднем реферат о. Северина Борачка „про організацию збуту збіжа". Реферат той мав відбути ся аж пополудни, а перенесено его на передполудне з уваги на потребу догіднїйшого розкладу матеріялу, призначеного до обговореня на зборах.

# Телеґрами.

**Відень** 2 лютого. Вчера вечером відбуло ся о год. 6 засїдане президиї польского Кола при участи обох польских міністрів. Як доносять польскі часописи, президия між иншими обговорювала справу університетских подій в Кракові.

**Відень** 2 лютого. Міністер зелїзниць др. Ґломбиньский виїздить нині, в четвер, по полудни до Будапешту і поверне до Відня в пятницю вечером.

**Сараєво** 2 лютого. Вчерашне засїдане сойму було дуже бурливе в наслідок опозициї Сербів, котрі хотїли засїдане розбити з причини ухвалюваня закона про почтову касу щадничу. Коли Серби відтак вийшли, закон ухвалено в їх неприсутности.

**Будапешт** 2 лютого. В соймі вели ся дальші наради над банковим предложенем. За предложенем промовляв між иншими п. Таса.

**Париж** 2 лютого. Справодавець часописи „New Xork Herald" доносить з Харбина страшні подробиці про чуму. Всї міста і села на 200 миль довкола Харбина зачумлені. Хінцї утікаючи, розносять зарозу на всї сторони. Богато місцевостий виглядає мов вимерлі.

## Курс львівский.

| Дня 2-го лютого 1911. | Платять К с | Жадають К с. |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. | 686·— | 693·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 470·— | 480·— |
| Зелїв. Львів-Чернів.-Яси | 556·— | 562·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку | 530·— | 538·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 5 прц. преміов. | 109·70 | 110.40 |
| Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. | 99·— | 99·70 |
| $4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. | 99·40 | 100·10 |
| 4% листи застав. Банку краєв. | 94·20 | 94·90 |
| Листи застав. Тов. кред. 4 прц. | 96·— | —·— |
| „ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ. | 96·— | —·— |
| „ „ 4% льос. в 56 літ. | 92·30 | 93·— |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні галицкі | 98·20 | 98·90 |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем. | —·— | —·— |
| „ „ „ „ $4^1/_2$% | 99·30 | 100·— |
| Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 К. | 92·40 | 93·10 |
| Позичка краєв. в 1873 р. по 6% | —·— | —·— |
| „ „ 4% по 200 К. | 92·50 | 93·20 |
| „ м. Львова 4% по 200 К. | 92·30 | 93·— |
| **IV. Льоси.** | | |
| Міста Кракова | 112·— | 122·— |
| Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) | 88·— | 94·— |
| Угорскі черв. хреста | 59·25 | 63·25 |
| Італїянь. черв. хр. 25 фр. | —·— | —·— |
| Архік. Рудольфа 20 К. | 67 50 | 73 50 |
| Базиліка 10 К | 43·— | 47·— |
| Йошів 4 К | 8·25 | 9·50 |
| Сербскі табакові 10 фр. | 9·50 | 11·— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цїсарский | 11·37 | 11·49 |
| Рубель паперовий | 2·53 | 2·54 |
| 100 марок німецких | 117·27 | 117·47 |
| Доляр американьский | 4·80 | 5·— |

## Надіслане.





## Рух поїздів зелїзничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу средно-европейского.**

**ЗАМІТКА.** Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

### Приходять до Львова

**на головний дворець:**

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, **9·58**, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

**На Підзамче:**

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

**На Личаків:**

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

### Відходять зі Львова

**з головного двірця:**

До Кракова: **12·45**, **3·55**, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·35, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, **3·40**, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

**З Підзамча:**

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·50 *).
*) Лиш в середу і суботу.

**З Личакова:**

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Красковецкий.

В друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).